

ikke længere vil have selvstændig betydning og derfor kan udgå af loven. Bestemmelsen i § 26, stk. 1, i den nye affattelse vil herefter få et stærkt begrænset anvendelsesområde, idet den i hovedsagen kun vil kunne finde anvendelse, når et barn for det offentliges regning undergives et langvarigt hospitalsophold.

Ad 3.

Der henvises til bemærkningerne ad 1.

Ad 4-7.

Der henvises til bemærkningerne ad 2.

Ad 8.

Ved lov af 4. juni 1964 er der for folkepensionister fra 1. april 1965 fastsat bestemmelser om et pensionstillæg, bestående af et kontant beløb som tillæg til pensionen samt af et beløb svarende til medlemsbidrag i gruppe A. i den stedlige sygekasse. Det foreslås, at § 46 ændres således, at et beløb svarende til pensionstillægget bortset fra medlemsbidraget til sygekasse i trangstilfælde af kortere varighed tillægges det grundbeløb, af hvilket størrelsen af hjælpen beregnes.

Ad 9-10.

Ved forsorsloven af 31. maj 1961 blev ophold under særforborg for patienter under 18 år gjort vederlagsfrit. For personer over 18 år afholdes udgiften i trangstilfælde af staten, dog at der kan pålægges patienten eller dennes eventuelle forsørger betaling til delvis dækning af udgifterne. Oppebærer en patient invalide- eller folkepension, afregnes efter indlæggelsesmåneden og den derpå følgende måned pensionen i den udstrækning, pensionen ikke tillades udbetalt til dækning af den pågældendes forsørgerpligter m. v. Herudover afkræves der ikke pensionister nogen betaling for særforborgsophold, med mindre pensionen udgør et mindre beløb end opholdstaksten, der i almindelighed andrager 10 kr. pr. dag.

Ved lov nr. 195 af 4. juni 1964, der træder i kraft den 1. april 1965, er de hidtidige afregningsregler blevet ophævet og afløst af nye bestemmelser, hvorefter invalide- eller folkepension efter optagelse på særforborgsinstitution m. v. udbetales i indtil 6 måneder ud over indlæggelsesmåneden og derefter bortfalder for den resterende opholdstid. Tilsvarende regler vil fremtidig gælde for personer, der oppebærer enkepension, jfr. lov nr. 194 af 4. juni 1964 om ændring i lov om pension og hjælp til enker m. fl.

Ved ophold under sindssyge-, epileptiker- og vanføreforsorg har vedkommende sygekasse betalingspligt for medlemmer, der er undergivet sygebehandling. Denne betalingspligt er tidsmæssigt begrænset til højst 26 uger efter optagelse, for invalide- og folkepensionister dog kun indtil det tidspunkt, hvor pensionsafregning skal ske. Sygekassens betaling udgør i almindelighed 5 kr. pr. dag.

I forbindelse med de ændrede regler om særforborgspatienters adgang til at oppebære pension har man fundet anledning til at tage hele spørgsmålet om betalingsforholdene vedrørende særforborg op til overvejelse. Man er herved nået til det resultat, at det principielt vil være at foretrække, at særforborgsreglerne gøres til en gratis ydelse. Man har dog været opmærksom på, at særlige forhold gør sig gældende for så vidt angår sindssygeforborg på grund af patienternes gennemgående mere kortvarige ophold på hospitalerne for sindslidende og denne forborgsgrens deraf følgende lighed med det almindelige hospitalsvæsen.

Med hensyn til sindssygeforborg, der i øvrigt i alt væsentligt administreres af indenrigsministeriet, har man derfor ment at måtte fastholde principperne for den hidtil gældende betalingsordning. Der skal derfor fortsat fastsættes takster for patienternes betaling.

Hvad angår de øvrige forborgsgrene, der administreres under socialministeriet, foreslås det derimod, at forborgsreglerne principielt gøres gratis.

En nærmere undersøgelse af de indtægter, som — bortset fra pensionsafregning — i finansåret 1963-64 er indgået som betaling for den under socialministeriet hørende særforborg, viser et samlet beløb på 1,6 mill. kr. Heraf hidrører ca. 0,8 mill. kr. fra sygekasserne, fordelt med ca. 0,7 mill. kr. vedrørende vanføre og ca. 0,1 mill. kr. vedrørende epileptikere, medens i alt ca. 0,8 mill. kr. er indgået fra personer, der udreder den takstmæssige betaling, heraf ca. 0,17 mill. kr. som særlig betaling for enestueophold på institutioner for vanføre. Det samlede beløb, indbetalt i henhold til betalingsresolution, udgør kun ca. 40.000 kr.

De direkte indtægter for statskassen svarer således kun til ca. 1/2 pct. af statens samlede udgifter ved driften af de under socialministeriet hørende særforborgsinstitutioner, der i 1963-64 i alt androg ca. 300 mill. kr.

Hertil kommer, at et betalingsystem indebærer meget betydelige administrative ulemper for kommunerne, amterne, særforborgsinstitutionerne og sygekasserne i form af stillingtagen til langsforborgene for den enkelte særforborgspatient, afgivelse af indberetninger om optagelse og udskriv-